

Toen wij gegeten hadden, schaarden wij ons rondom een heerlijk vuurtje, terwijl Johan en de Mesties rookten en praatten. Ik lag op mijn rug te kijken naar de fonkelende sterren aan den donkerblauwen, wolkeloozen hemel, en luisterde in volmaakte tevredenheid naar het gesprek van mijn neef en den Mesties. Nu en dan deed ik een vraag, maar niet te dikwijls. Niet door vermoeiend vragen, maar door zwijgend aanhooren krijgt men den bewoner van het verre Westen aan 't vertellen. Zooveel had ik al geleerd gedurende mijn driedaagsche reis.

Ik lag dus stil en luisterde, en de verhalen van dien avond zijn saamgesmolten met de warme luchtschakeeringen, de vriendelijke sterren, en met de gedachten aan thuis, die het wederzien van mijn neef scheen op te wekken.

Den volgenden morgen vroeg, nog voor het aanlichten van den dag, hadden wij het kamp opgebroken en waren gereed om onzen vijftig mijlen langen rit te beginnen. Het motregende, en ofschoon Johan zelf onverschillig was voor weer en wind, stond hij er op, dat ik mijn regenjas zou aantrekken. De jas was spiksplinternieuw en voorzien van een pelerine, die ritselde toen ik mijn hit naderde. Het was een kittig beestje, met meer wit in zijn flikkerende oogen, dan mij lief was. Hij beviel mij eigenlijk maar matig en ik hem klaarblijkelijk ook niet; want toen ik hem bij den teugel nam, snoof hij onheilspellend, sprong onverhoeds op zij, plantte zijn hoeven stevig vast, en keek mij uitdagend aan, alsof hij van plan was iedere tegemoetkoming beslist af te wijzen. Ik trachtte hem te naderen met vriendelijke woorden, — tevergeefs; hij week halsstarrig achteruit, en daar ik evenmin toegaf,